

І кинули його кияни,
І був наказ: «Як де пристане,
Відбить його від берегів —
І лиш тоді лишить старого,
Коли перейде за пороги».
І він поплив.
І так пливе безустання,
Кремінно вирубаний з дуба;
Ріка, від віку йому люба,
Його несе до цього дня,
І зараз ось, немов у човні,
Пливе по хвильній широті...
Як блисли вуса золоті
Під кров'ю місяця впідповні!
Ізнов на галяву між хмар
Багряне викотилось коло...
І знову блиска срібне чоло
І злотний вус горить як жар..
Буремна ніч — його доба:
Як не несло б його глибоко,
Із нетрів рокотного току
Тоді він завжди видибав.
Пливе, прадавньої снаги,
Грози прапервісної повен.
І часто-часто його човен
У наші стука береги.